

Lov, hvor den altsaa fremtræder som noget ganske Nyt og ikke hidtil Indrømmet, saa kan man vel tænke sig, at den fra de Jagtberetigedes Side vil mødes med en vis angstelig Følelse og med Frygt for, at den vil gribe meget væsentligt ind i den hidtil bestaaende Jagtret, vel ikke, fordi den i enkelte Bestanddele fremtræder med nogen bestemt Styrke, men fordi de troe, at en saadan Rets Anvendelse vil føre til Overgreb og Misbrug, og derfor ville de altsaa see en hvilkensomhelst Udvidelse af denne Bærneret med mistænkelige Dine, og kun høist nødtigt gaae ind derpaa. Hvad det angaaer at give en almindelig Tilladelse til at skyde Spurve og Krager til hvilkensomhelst Aarstid, saa er det temmelig isæfaldende, at det kan benyttes til meget betydelige Jagtindgreb, og at det ingenlunde kan retfærdiggjøres ved de Hensyn, som ellers tale for Bærneretten, thi der er ganske vist en Aarstid, hvor det ikke er af Vigtighed at skyde Spurve eller Krager, og hvor altsaa det Hensyn mangler, som retfærdiggjør Bærneretten. Det er saaledes vitterligt, at der under Skinet af denne Jagt, navnlig efter Krager, kan udøves en anden Jagt, som kan være meget fordervelig. Noget, som man, navnlig i Skovenes Interesse, især er meget bange for, er Nadseljagt, at Folk skulle udlægge Nadsler, for at lokke Røvene ud og skyde dem, og det er dog klart, at en saadan Udlægning af Nadsler kan anvendes om Vinteren, for at skyde Krager og altsaa tjene til Skjul, naar den egentlige Hensigt er at skyde Røve. Det er en Fare, som, navnlig for Forskdistricterne, med megen Styrke er gjort gjældende; det vil altsaa let indsees, at væsentlige Betænkkeligheder stille sig imod det stillede Forslag, hvor lidet betydende det end kan synes at være.

Schroll: Det af mig stillede Forslag gaaer, som det vil sees, blot ud paa at henseføre Naavildt under de samme Bestemmelser i Loven som Kron- og Daavildt. Hensigten hermed er at tilvejebringe en større Markfred,

som er nødvendig for de Landmænd, der dyrke Porsfirug, Raps og Grter. Porsfirug kan, som bekendt, naar den saaes i magre kolde og fugtige Jorder, ikke taale at nedtrampes i vaadt Veirligt, men her anrette Raadyrene accurat den samme Udælgelse som Kron- og Daavildt, idet de ligesom disse have Klover; ikke fordi de æde Rugbladene, men fordi de trampe Jorden for tæt sammen, fordi Bandet bliver staaende i de efterladte Spor, saa at det ikke kan finde Aflob til Brakgrøsterne. I Frostveir derimod gjør Naavildtet ligesaa lidt som Jaar Skade paa Rugen; er den stærk, er den saadet tidlig, kan det undertiden være gavnligt, at den bliver afgrøvet. Hvad jeg har tilladt mig at anføre om Porsfirugen, gjælder i større Grad om Raps, dog med den Forskjel, at Vildtet ogsaa anretter Skade paa Rapsen i Frostveir, idet det som oftest afgrøver Hjertet paa Rapsplanten; Planten gaaer vel ikke bort, men den skyder, naar Foraaret kommer, en heel Mængde Sideffud, hvis Blomstring først indtræffer paa en Tid af Sommeren, da de Insecter, der fremavle de Larver, der ere saa hyppige i Skovene og anrette total Udælgelse paa Rapsmarkerne, kaste deres Æg i Rapsblomsten. Hjertesfuddene udvikle sig laangt hurtigere, og her bliver Udælgelsen aldrig saa stor.

Vildtet søger med samme Begjærlighed om Foraaret de spæde Grteplanter; en saadan afbidt Grteplante gaaer vel ikke ud, men den skyder Sideffud, som vel, hvad Straaet angaaer, opnaaer almindelig Vægt, men ingenlunde saa mange eller saa kraftige Vælge. At Dyrene nedtrampe Sæden og danne sig Leie, anser jeg kun for et mindre Onde. Nu har den ærede Indenrigsminister opstillet den gamle Theorie, at Raadyr ikke gaaer i Rudler; man har ogsaa paastaaget, at Raadyr sjældent forlade Skovene, men saa er der jo ikke det Mindste til Hindrer for Jagtrettens Udøvelse, at denne Bestemmelse indføres i Loven.